dochter: „Thuis is 't toch maar 't beste, nietwaar, Hedwig?"

„O, ja, vader," antwoordde Hedwig, stralende van geluk, en keek Heinersdorff teeder aan. „Ik ben blij weer hier te zijn."

Nadat de generaal een sigaar had opgestoken verzocht hij: „Nu moet jullie, om den dag te vieren, weer eens wat muziek maken, kinderen. Wil je?"

„Graag vader," zei Hedwig en stond op.

„Maar als ik verzoeken mag, speel dan geen zware dingen, kinderen. Iets lichts en vroolijks."

Heinersdorff ging naar 't klavier en riep lachend: „Ik weet 't wel wat vader wil." Hij sloeg een paar maten forsch en slepend aan en Hedwig begreep dadelijk wat hij van plan was. Ze ging bij het klavier staan, in de houding van een volkszangeres en zei in het zuiverste dialect:

„Een Weener lied!"

De generaal riep: „Maak toch geen gekheid!"

Maar Hedwig liet zich niet van haar stuk brengen. Ze zette den linkerarm op de heup, flonkerde met de oogen, alsof zij een heele zaal met toehoorders voor zich winnen wilde, en begon het oude lievelingslied van haar vader te zingen, half sentimenteel, half vroolijk, nu eens droevig-gevoelig, dan overbruisend-lustig.

De generaal bromde zacht het refrein mede, maar riep na ieder couplet: „Schei toch uit met dien onzin!"

Toen lachten allen.

Hedwig zei overmoedig:

„U wilde immers wat lichts en vroolijks hooren, vader."

„Zoo heb ik 't toch niet gemeend, dat weet je heel goed, kleine plaaggeest."

„Wat dan vader?" Heinersdorff kwam den generaal ter hulpe:

„Mozart misschien?"

Buschgart knikte hem dankbaar toe.

„Ja Mozart!"

Hedwig haalde haar viool en begon die te stemmen.

„Ik heb in zoo lang niet gespeeld," klaagde ze.

Heinersdorff troostte haar:

„Het zal wel gaan."

Hedwig nam de viool onder de kin, en haar gezicht, dat tevoren zoo uitgelaten en overmoedig stond, werd zacht en stil.

En zij speelden Mozart, zoo innig en met toewijding, zoo bekoorlijk-opgewekt en vol levensvreugd, als men Mozart maar kan doen hooren in dat oude, gele Hietzinger huisje met de groene vensterluiken, wanneer men jong en verliefd en in de lente is.

V.

Op een der volgende dagen, toen Heinersdorff van zijn bureau te huis kwam, zeide zijn knecht hem dat een dame op hem wachtte. Hij wist dadelijk wie de bezoekster was.

„Waar is de dame?"

„In den salon, kapitein."

Die salon was zijn werkkamer.

„Je bent de grootste rhinoceros, die er geschapen is. Hoe dikwijls heb ik je niet gezegd dat, als ik uit ben, niemand in die kamer mag gelaten worden!"

De knecht stond in de houding en doorstond rustig den toornigen blik van zijn meester.

„Heb ik je dat niet x-maal gezegd?"

„Tot uw dienst, kapitein!"

„Waarom heb je dat dan nu toch gedaan?"

„Tot uw dienst kapitein, maar de dame zeide dat zij voor gewichtige familieaangelegenheden kwam."

Heinersdorff kon slechts met moeite zijn opwinding bedwingen, die zich in onrechtvaardige, harde woorden aan het adres van den oppasser luchtte.

„Hoelang is die dame al hier?"

„Sedert een half uur, kapitein."

Heinersdorff deed een paar stappen door de voorkamer om tot kalmte te komen. Hij moest geheel rustig en koel zijn, hij moest zijn zenuwen geheel meester worden voor hij naar de kamer ging waarin Sofia Nikolajewna Golubjew op hem wachtte. Hij was niet voorbereid op de ontmoeting waarvoor hij plotseling gesteld werd. Hij ging onvoorbereid ten strijde.

„Ik ben nu voor niemand te spreken," zeide hij tot den oppasser. „Goed begrepen?"

„Tot uw dienst, kapitein."

„Wanneer getelefoneerd wordt, zeg je dat ik niet thuis ben." — „Tot uw dienst, kapitein."

Heinersdorff opende met een snel besluit de deur en betrad de eetkamer die door een dikke portière afgescheiden was van den salon.

Mevrouw Golubjew zat in een hoek, in elkaar gedoken in een lederen fauteuil. Toen de kapitein in de deur verscheen, stond zij op en keek hem afwachtend aan.

„O", zeide hij, den verbaasde spelende, „wat een verrassing!"

IN HET BEZETTE WILNA.

De arme bewoners van Wilna — een der belangrijkste plaatsen aan het Oostelijke front, die onlangs door de Russen ontruimd is — worden door de Duitsche bezetting van levensmiddelen voorzien.

Hij maakte licht.

Zij trad aarzelend op hem toe en reikte hem haar hand die hij, snel besloten, niet afwees. Dan wees hij op den fauteuil waaruit ze opgestaan was en zeide vriendelijk:

„Gaat u zitten."

Zij liet zijn hand los en ging gehoorzaam zitten. Zij was zeer bleek, nog bleeker dan dien avond, en om haar oogen lagen blauwe schaduwen. Haar gelaat leek hem nu minder blank, onbeschaamd dan toen. 't Was alsof er een dunne sluier overhing. Maar de lippen schreeuwden brandend rood uit het witte aangezicht en riepen herinneringen op, die zijn hart met schaamte vervulden. Hij nam tegenover haar plaats en keek haar vragend aan.

Zij zeide deemoedig en schuchter:

PANORAMA VAN WILNA.

Een vogelvlucht-foto van Wilna, de hoofdstad van het Russische gouvernement van dien naam. De stad heeft 162.633 inwoners en telt 37 kerken.

„Vergeef me dat ik hier ben gekomen. Ik verlangde zoo naar je."

Wat een komediante, dacht hij met eenige bewondering. Een vrouw die werkelijk liefhad zou niet inniger kunnen spreken.

Hij vroeg, steeds nog vriendelijk:

„Hoe kwam u mijn adres te weten?"

Zij kromp ineen toen hij „U" tegen haar zeide. Ze zag hem vleiend aan en fluisterde:

„Ben je boos op me?"

Ze verbeterde zich met:

„Bent u boos op me?"

In haar lange wimpers hingen tranen.

„Neen, volstrekt niet. Ik wilde alleen maar weten hoe u mijn adres te weten is gekomen."

„Dat was toch heel eenvoudig. Je — u noemde mij immers uw naam. Ik zocht het adres in het telefoonboek op."

„O, zoo. Ja. Natuurlijk."

Zij vouwde haar handen en keek vóor zich. Zooals zij daar zat, in een eenvoudig Engelsch costuum, zonder opschik, een eenvoudigen toque-hoed op, had men haar voor een onschuldige, verliefde burgervrouw kunnen houden. Hij keek haar een weinig onzeker aan, besluiteloos hoe hij een beslissenden slag zou kunnen slaan. Zij zei wederom nog inniger en zachter dan tevoren:

„Ik verlangde zoo naar je."

Zij gleed van haar stoel, zonk voor Heinersdorff neer en legde haar hoofd op zijn knieën. Haar geheele teedere lichaam sidderde onder haar snikken.

Hij was zoo verrast door die heftige gevoelsuiting dat hij hulpeloos en verlegen stamelde:

„Maar, maar — kom nu . . . ."

Tegen de tranen van een vrouw was hij niet bestand.

„Kom, bedaar nu toch. Toe . . . ."

Ze snikte steeds heviger.

Op dit oogenblik dacht de kapitein een seconde lang aan de mogelijkheid dat Töschtük-Bey zich vergist had. Hij had deze vrouw in de loge niet gezien. Er kon hier een persoonsverwisseling zijn.

Hij trachtte de knielende te doen opstaan.

„Wees nu verstandig."

Hij richtte haar hoofd op. Twee smartelijke, met tranen gevulde oogen keken hem smeekend aan.

Verward zeide hij:

„Staat u op als 't u blieft."

Zij stond op en ging weer zitten in den fauteuil. Dan nam ze een zakdoekje uit haar taschje en droogde zich haar oogen.

En wederom dacht hij: wat een actrice! Hij zou reddeloos ingegaan zijn op die meesterlijk gespeelde komedie wanneer Töschtük-Bey hem niet gewaarschuwd had.

Zij zeide, nog steeds schokkend van tranenlooze snikken:

„Vergeef me, alstublieft. Het is anders niet mijn gewoonte om te weenen. Ik huil nooit. En zeker niet ter wille van een man."

Het was moeilijk dien trotschen mond niet te gelooven! Hij vroeg spottend: „En om mijnentwille?"

Zij antwoordde met starren blik:

„Om mijnentwil. Ik ween over mijn ongeluk. Ik ween erom dat ik je liefheb."

Zij brak in een hysterisch lachen uit, dat zijn zenuwen aangreep.

„Ik en liefde, ik en liefde!"

Zij stond op en liep als een gevangen roofdier door de kamer. Daarna ging zij voor hem staan, die rustig zitten bleef, greep hem bij de schouders en riep:

„Begrijp je dat? Ik heb je lief. Ik kan daaraan niets veranderen. Het is sterker dan alles. Ik heb je lief."

Hij dacht: Nu overdrijft ze op een onverantwoordelijke manier.

Vol angst kreet ze:

„Zeg dan toch iets! Versta je mij dan niet? Ik heb je lief!"

Hij besloot aan het onverkwikkelijk tooneel een eind te maken.

Hij stond op en zei koel en zonder hartstocht:

„U moet mij inderdaad voor een volmaakten idioot houden, mevrouw Golubjew!"

Zij deed een pas achteruit en staarde hem wezenloos aan.

Hij nam gelaten een sigaret uit een kistje dat op tafel stond en stak die aan.

„Ik moet zeggen dat het eigenlijk mijn ijdelheid kwetst, dat u mij voor zoo'n domkop houdt, mevrouw."

Zij hief haar handen, als bezwerend, omhoog en fluisterde heesch:

„Ik heb je lief!"

Hij lachte even.

(Wordt vervolgd).